

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: A. K.**, zastoupen JUDr. Annou Bečvářovou, advokátkou, se sídlem Praha 4, (areál Vodních staveb – objekt A 21) Dobronická 1256, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2005, č. j. OAM - 1793/VL - 20 - K01 - 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 3. 2006, č. j. 28 Az 102/2005 - 21,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Anně Bečvářové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1075 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Stěžovatel brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“), a nebyly na něj vztaženy ani překážky vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona.

Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně v předcházejícím řízení posoudil právní otázku a nereagoval rovněž na skutečnost, že řízení před žalovaným trpělo vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, je v rozporu s faktickým stavem. Rovněž namítl, že při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Podle stěžovatele bylo rozhodnutí žalovaného rovněž nepřezkoumatelné.

Konkrétně stěžovatel uvedl, že z jím uváděných důvodů opuštění země původu (obavy z nastoupení vojenské služby, neboť by mohl být nasazen v Čečensku), vyplývá, že má odůvodněný strach z pronásledování, věznění a utrpení z důvodů svého politického přesvědčení a nesouhlasu s válečným konfliktem v Čečensku, kde by byl při nástupu vojenské

služby nasazen. Stěžovatel poukazuje na to, že i ze samotného zjištění žalovaného vyplývá, že mnoho rodin platí ze strachu před nástupem vojenské služby nebo ze strachu z brutality vyskytující se při jejím výkonu nelegální úplatky, dále pak, že dochází k porušování lidských práv v ozbrojených silách, což má za následek vyhýbání se odvodu nebo dezerci. Stěžovatel proto zastává názor, že jeho požadavek o udělení azylu je opodstatněný, navrhl tudíž, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil. Závěrem stěžovatel rovněž navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek (k tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že jde o návrh bezpředmětný, neboť kasační stížnost ve věcech azylových je vybavena odkladným účinkem ve smyslu ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu ex lege).

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v ní uplatňuje přípustné důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a namítá, že rozsudek krajského soudu jednak trpí nezákonností z důvodu nesprávného posouzení právní otázky (aplikace ustanovení § 12 zákona o azylu na jeho případ, tedy na případ opuštění země původu z obav před výkonem vojenské služby), jednak nesprávný z toho důvodu, že nepostihl vadu řízení spočívající v tom, že správní orgán při svém rozhodnutí vyšel z neúplně zjištěného skutkového stavu. Stěžovatel přitom poukazuje na povinnost správního orgánu zjistit přesně a úplně skutkový stav. Tuto druhou námitku však stěžovatel blíže neupřesňuje, Nejvyšší správní soud ji tedy nemůže ani posoudit z hlediska výše naznačených kritérií. Pokud jde o námitku první, tedy o námitku směřující k právní otázce azylové relevance snahy vyhnout se vojenské službě, Nejvyšší správní soud nemůže nevzpomenout zásadní judikatury přijaté ve skutkově obdobných případech – za všechny budiž jmenován především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49 (www.nssoud.cz), který konstatoval, že odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím. Přitom z rozsudku krajského soudu vyplývá zjištění, že stěžovatel své vnitřní motivy k odmítání vojenské služby nikdy v zemi původu nezveřejnil, ba ani nevešel ve styk s orgány vojenské správy. Podobně pak i rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 7. 1994, č. j. 6 A 502/94 - 39, s nímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, konstatoval, že povolávání vlastních občanů k výkonu vojenské služby, byť i způsoby nevybíravými, popřípadě i vnitřní zákonodárství státu porušujícími, samo o sobě, bez přistoupení dalších skutečností, není ještě pronásledováním z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 28 Az 102/2005 – 35 ze dne 25. 5. 2006 ustanovena zástupkyní advokátka JUDr. Anna Bečvářová. Té Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu ve výši 1075 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání písemného podání soudu týkajícího se věci samé podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném k datu provedení úkonu, společně s režijním paušálem podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Nejvyšší správní soud nemohl hodnotit právní zástupkyní uváděný pokus o kontaktování stěžovatele jako další zvláštní úkon právní služby, neboť se nejedná o úkon, který by byl obsažen ve výčtu výše zmíněného ustanovení § 11 advokátního tarifu. Pro zaplacení částky soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu